

Ας γράψουμε ένα χρονογράφημα

της Πόλυ Μηλιώρη

Χρονογράφημα πρέπει να γράψω. Αλλά ένα περιοδικό σαν τον «Αγώνα της Γυναίκας» δεν έχει άμεση επικαιρότητα – αυτό σε πρώτο επίπεδο δυσκολεύει την υποχρέωση του χρονογράφου. Σε ένα δεύτερο επίπεδο όμως βρίσκω σπουδαία την ευκαιρία που μου δίνεται απ' αυτή τη στήλη.

Με αναγκάζει να ξεφεύγω από τις εντυπώσεις που, όσο κι αν ανθίσταμαι, μου δημιουργεί η επικαιρότητα του καθημερινού δελτίου ειδήσεων. Γιατί, αγαπητές μου φίλες, δεν μου είναι εύκολο να ξεφύγω – άσε που το θεωρώ και επικίνδυνο, γιατί θα με βγάλει εκτός ζωής – δεν τη γλυτώνω. Κάθε, μα κάθε μέρα παρακολουθώ τουλάχιστον ένα δελτίο ειδήσεων στην τηλεόραση. Σα να 'χω ραντεβού με μια επικαιρότητα που τελικά με καθηλώνει. Μα ταυτοχρόνως με ξεγελάει με το βομβαρδισμό των εντυπώσεων, πως τάχα κάθε τι είναι τεράστιας σημασίας. Και λέω «τάχα», όχι γιατί αμφισβητώ την αξία της ενημέρωσης πάνω σε ζητήματα πολιτικά, κοινωνικά, καλλιτεχνικά. Αλλά ακριβώς αυτός ο ρυθμός των «συγκλονιστικών» γεγονότων που το ένα πλακώνει το άλλο, και ό,τι σήμερα λέγαμε «βιβλική καταστροφή» π.χ. αύριο ξεχνιέται μπροστά σε ένα ροζ σκάνδαλο, που με τη σειρά του «συνταράζει την κοινή γνώμη».

Αυτή η στήλη που μου προσφέρεται για να επικοινωνήσω μαζί σας, με βοηθάει πρώτα απ' όλα να επικοινωνήσω με το

βαθύτερο εαυτό μου. Να ψάξω ποιο απ' όλα τα ζητήματα που με απασχόλησαν μέσα στο τρίμηνο, τετράμηνο, εξάμηνο καμιά φορά, που απέχει η μία έκδοση από την άλλη, ποιο απ' όλα τα ζητήματα έχει την αντοχή του χρόνου. Το σχόλιο που θα κάνω πρέπει να έχει διαχρονικότητα κι όχι την αστραπή του εφήμερου. Έτσι, το χρονογράφημα αποκτά άλλη βαρύτητα: γράφει για τον ευρύτερο χρόνο. Για τα ζητήματα που έχουν κίβλας τεθεί, μα που πάντα απαιτούν απάντηση. Για τα προβλήματα που χρονίζουν, ενώ μας καίει η λύση τους.

Σήμερα λοιπόν θα σας μιλήσω –αν και ήδη μίλησα για πολλοστή φορά– για το μεγάλο ζήτημα της ενημέρωσης. Σήμερα έχω θέμα την απόσυρσή μας. Το αίσθημα που έχουν οι περισσότερες γυναίκες σαν κι εμάς, πως πλέον δεν ακούγεται η φωνή τους. Αυτό το αίσθημα είναι ασφαλώς δικαιολογημένο, αλλά η απόσυρση δεν είναι. Μέσα στην όλη μας φεμινιστική συγκρότηση, η συμμετοχή στα κοινά είναι εκ των ων ουκ άνευ. Γι' αυτό στρατεύτηκαν οι παλαιότερες γενιές των γυναικών. Γι' αυτό θυσίασαν πολλές φορές όχι μονάχα την ιδιωτική ζωή τους, μα και την ελευθερία τους ακόμα και την υγεία τους και τη σωματική τους ακεραιότητα.

Για ποιο περιοδικό γράφω τώρα; Ποιο περιοδικό διαβάζετε αυτή τη στιγμή; «Ο Αγώνας της Γυναίκας» λέγεται, όχι «ο εφησυχασμός» ή «η παραίτησή της». Η

κυκλοφορία αυτού του περιοδικού, η σύνταξή του, η ανάγνωσή του από σας κάνει αυταπόδεικτο ότι το αίτημα για συμμετοχή είναι διαχρονικό.

Καμία αντίρρηση. Οι πόρτες γύρω σας είναι κλειστές, για να εκφραστείτε για να δώσετε το δικό σας στίγμα συλλογιστικής και οπτικής γωνίας για να βρεθείτε με άλλες συναγωνίστριες, να τις επηρεάσετε, να επηρεαστείτε. Υπάρχουν όμως πάντοτε ανοίγματα, φτάνει να υπάρχουν αντιστάσεις. Μαζί μπορούμε να κουνήσουμε βουνά – πρέπει να το ξαναπιστέψουμε. Η μια μπορεί να στηρίξει την άλλη, αν πληροφορηθεί το πώς κοιτάζει κάθε φορά το πρόβλημα – το οποίο πρόβλημα, το οποίο ζήτημα των νέων καιρών. Με λίγα λόγια: Η κάθε μια από σας μπορεί να γίνει χρονογράφος. Και μάλιστα με μεγαλύτερη ευκολία από μένα. Σας προτείνω: Μη σκέφτεστε το πότε θα δημοσιευτεί το γράμμα που θα στείλετε σε μας εδώ, στον «Αγώνα της Γυναίκας». Καταγγείλτε ό,τι σας ενοχλεί ό,τι σας προσβάλλει. Ανακοινώστε ό,τι ονειρεύεστε για την κοινωνία ό,τι φοβάστε. Έχετε Βήμα. Χρησιμοποιείστε το. Ας κάνουμε το περιοδικό μας καθρέφτη των ανησυχιών και των αγώνων μας των καθημερινών. Τα ποικίλα σε ύφος, μέγεθος, περιεχόμενο γράμματά σας θα συνθέσουν στο επόμενο τεύχος μας ένα συλλογικό πραγματικό χρονογράφημα.